

Programma

Amsterdam
Sinfonietta

seizoen

19

20

Nachtmuziek

Amsterdam Sinfonietta

Candida Thompson *leiding en viool*

Beatrice Rana *piano*

M. Wantenaar (1993)

Nachtmuziek (2017, rev. 2018, première)

Bewerkt in opdracht van Amsterdam Sinfonietta

J.S. Bach (1685-1750)

Klavierconcert in d klein, BWV 1052 (1730-1735)

Allegro – Adagio – Allegro

B. Bartók (1881-1945)

Nachtmuziek; uit Out Of Doors voor piano solo, Sz. 81 (1926)

Lento – (un poco) più andante

•

H.I. Biber (1692-1770)

Battalia (1673)

Das liederliche Schwärmen der Musquetirer, Mars, Die Schlacht, Undt Lamento der Verwundten, mit Arien imitirt Und Baccho dedicirt.

Sonata (Allegro) – Die liederliche Gesellschaft von allerley Humor (Allegro)

– Presto – Der Mars – Presto – Aria (Andante) – Die Schlacht (Allegro)

– Lamento der Verwundten Musquetirer (Adagio)

B. Bartók (1881-1945)

Divertimento, Sz. 113 (1939)

Allegro non troppo – Molto adagio – Allegro assai

Muziekgebouw, Amsterdam / Zaterdag 30 maart, 20.15 uur

Inleiding door Michiel Weidner, 19.15 uur

Stadsgehoorzaal, Leiden / Donderdag 4 april, 20.15 uur

Inleiding door Michiel Weidner, 19.30 uur

TivoliVredenburg, Utrecht / Vrijdag 5 april, 20.15 uur

AVROTROS Vrijdagconcert

koop nu kaarten

sinfonietta.nl

Eine kleine Bachmusik

Amsterdam Sinfonietta

Candida Thompson leiding en viool

Beatrice Rana piano

W.A. Mozart (1756-1791)

Serenade nr. 13 in G, K 525 'Eine kleine Nachtmusik' (1787)

Allegro – Romanze – Menuetto/Trio – Rondo

J.S. Bach (1685-1750)

Klavierconcert in d klein, BWV 1052 (ca. 1738)

Allegro – Adagio – Allegro

•

B. Bartók (1881-1945)

Divertimento, Sz. 113 (1939)

Allegro non troppo – Molto adagio – Allegro assai

J.S. Bach (1685-1750)

Klavierconcert in f klein, BWV 1056 (1742)

Allegro moderato – Largo – Presto

Enschede, Muziekcentrum / Zondag 31 maart, 20.00 uur

Inleiding door Ben Coelman, 19.00 uur

Pavia (Italië), Teatro Fraschini / Maandag 1 april, 21.00 uur

Cremona (Italië), Teatro Ponchielli / Dinsdag 2 april, 21.00 uur

Verona (Italië), Teatro Ristori / Woensdag 3 april, 20.30 uur

Amsterdam, Het Concertgebouw / Zaterdag 6 april, 20.15 uur

In de serie Klassieke Meesterwerken

Musici

piano

Beatrice Rana

viool 1

Candida Thompson

Philip Dingenen

Arnieke Ehrlich

Nicoline van Santen

Karen Segal

Stella Zake

viool 2

Tom Hankey

Radu Dunca

Petra Griffioen

Frances Thé

Diet Tilanus

Inki Varga

altviool

Ida Bryhn

Anne-Bartje Fontein

Els Goossens

Ernst Grapperhaus

Martin Moriarty

cello

Kaori Yamagami

Örs Köszeghy

Melina Montes

Maarten Mostert

contrabas

Ying Lai Green

Servaas Jessen

Toelichting Nachtmuziek

Oorlog en Vrede Wantenaar – Nachtmuziek

Mathilde Wantenaars componistenster rijst snel aan het Nederlandse firmament. Een paar jaar geleden schreef Mathilde Wantenaar voor het Delft Chamber Music Festival van violiste Liza Ferschtman het donkere, mysterieuze Octet. Het stuk werd tevens uitgekozen voor de jaarlijkse competitie van het International Rostrum Composers, waarbij radiozenders van over de hele wereld de beste composities insturen van hun land. In opdracht van Amsterdam Sinfonietta bewerkte Wantenaar het Octet voor strijkenensemble. Deze versie doopte ze Nachtmuziek. 'Die titel verwijst enigszins naar Bartók', aldus de componiste: 'Een van de inspiratiebronnen was het eerste deel (Andante tranquillo) van Bartóks Muziek voor Snaarinstrumenten, Slagwerk en Celesta. Verder vond ik de titel Nachtmuziek goed passen bij de sfeer van het stuk.'

*Ik vond de titel
Nachtmuziek goed
passen bij de sfeer
van het stuk*

Er zijn ook andere invloeden te horen, zoals de strijkkwartetten van Debussy en Ravel. Ze zijn te vinden in een thema dat luchtiger, zachter en naïever is dan het meer dreigende, zwelgende chromatisme hoofdthema waarmee het stuk opent en dat door het hele werk is vervlochten. Als dat 'Franse'

thema tegen het eind een laatste keer wil opbloeien bevriest het op het hoogtepunt, waarna het verdampst in het chromatisme hoofdthema.' Nachtmuziek roept aanvankelijk unheimische gevoelens op (er nadert iets heel naars in het donker, maar wat?). Geleidelijk aan wordt de muziek kwetsbaarder en meer zoekend, soms strijdbaar en soms wegvluchtend. In de vijftien minuten dat de compositie duurt, sleept Wantenaar de luisteraar mee door een reeks heftige emoties.

Bach - Klavierconcert in d klein BWV 1052

Een compositie bewerken voor een andere uitvoering; het is zo oud als de wereld. Ook Bach deed het voortdurend. Niet uit luiheid of gebrek aan inspiratie, maar om een heel goed werk van een andere componist (of van zichzelf) opnieuw te belichten en waar mogelijk te verbeteren. Alleen al van Vivaldi bewerkte Bach een tiental concerten. De meeste ervan ontstonden aan het hof van Anhalt-Köthen. Kerkmuziek was er uit den boze; Bach schreef in die periode vooral kamermuziek en grotere instrumentale werken, zoals de Brandenburgse Concerten en Das Wohltemperierte Klavier. Ook ontstonden in Köthen verschillende vioolconcerten naar het model van Vivaldi. Veel ervan raakten verloren, waaronder het Vioolconcert in d klein. Gelukkig vond Bach dat concert zo goed, dat hij het – inmiddels aangeland in Leipzig – meerdere keren bewerkte. Zo kwamen delen van het Vioolconcert terecht in verschillende cantates. En

toen hij in Leipzig, naast zijn leiderschap over de kerkmuziek, ook het stadsorkest Collegium Musicum onder zijn hoede kreeg (vanaf 1729) – waardoor hij veel instrumentale muziek nodig had – transcribeerde hij hetzelfde stuk nog eens tot het Klavierconcert BWV 1052. In die gedaante werd het een van de bekendste werken van Bach dat nog steeds heel populair is. De muziek ervan klinkt iedereen – wel of niet bekend met Bach, of met klassieke muziek – bekend in de oren.

In deel 1 en 3 van het concert ligt de nadruk op improvisatorisch aanvoelende, uitgebreide solopassages. De muziek van het eerste Allegro wordt bepaald door het krachtige unisono-thema van het begin. Het langzame tweede deel is een slepende elegie, somber van stemming, met wrange klanken. Het is opgebouwd uit expressieve melodieën in de solopartij, boven een ostinato baslijn die aan het begin en aan het eind door de strijkers onbegeleid wordt gespeeld. Die baslijn keert vier keer terug in verschillende toonsoorten. De vitaliteit en grilligheid van het laatste deel zorgen voor groot contrast. Voortdurend razendsnelle zestienden-figures, speelse imitaties, en vraag-en-antwoordspelletjes geven de muziek een enorme boost, die na het slotakkoord nog lang nazindert.

*Bach heeft hier de
Vivaldi-stijl perfect
'verbacht'*

Bach heeft hier de Vivaldi-stijl perfect 'verbacht'. In Vivaldi's concerten zijn de sologedeelten strikt gescheiden van de tuttipassages; bij Bach vormen ze eerder een organisch geheel. Vivaldi streeft vooral naar melodieuze transparantie, maar voor Bach – meester van het contrapunt – is het kunstige lijnenspel belangrijk, overigens zonder aan helderheid in te boeten. Bij Bach zijn solist en orkest soms bijna gelijkwaardige partners. Dat is vooral hoorbaar wanneer, heel af en toe, de pianist het orkest lijkt te begeleiden.

Bartók - Nachtmuziek

Na de Eerste Wereldoorlog viel het Oostenrijks-Hongaarse rijk uiteen en raakten de zelfstandig geworden staten regelmatig met elkaar in conflict. Dat maakte een einde aan Bartóks volksmuziekreizen door de buurlanden van Hongarije. Het betekende ook dat hij zich vanaf het begin van de jaren twintig meer concentreerde op het componeren, het bestuderen van muziek uit de Renaissance en Barok en het werken aan een eigen stijl. In diezelfde periode begonnen zijn composities successen te oogsten in het buitenland. De eerste uitnodigingen van buiten Hongarije om zijn werk te komen uitvoeren druppelden binnen, en in de loop van het decennium werden dat er alsmear meer. Misschien was dat de reden dat Bartók in 1926 relatief veel stukken voor piano componeerde. Het gaf hem (behalve componist, etnomusicoloog en pianodocent, ook concertpianist) de gelegenheid zijn muziek overal te laten horen. In dit 'pianojaar' ontstonden

onder meer zijn Eerste Pianoconcert en de Pianosonate, en het vijfde 'Out Of Doors' (Szabadban), voor piano solo. *De titel klinkt programmatisch, maar de delen vormen geen onverbreekelijke eenheid.* Bartók voerde ze regelmatig los van elkaar uit. Van de vijf delen speelde hij deel 4, Nachtmuziek, het vaakst.

Het is waarschijnlijk de eerste keer dat hij een opvallend geheimzinnig-trage, met vreemde klanken en onduidelijke ritmes gelardeerd onderdeel in een compositie voegt. Hij noemt het hier Nachtmuziek, maar in latere werken van Bartók (Concert voor snaren, slagwerk en celesta, Concert voor Orkest, etc.) zijn er nog veel meer 'nachtmuzieken' te vinden, waarin hij de gevoelens van eenzaamheid en dreiging die de duisternis kan oproepen, vermengd met nachtelijke natuurgeluiden. Nachtmuziek opent met die natuurgeluiden, waaronder een imitatie van de roep van de roodbuikvuurpad. Dat geluid blijft hoorbaar tijdens bijna het hele stuk, waarin ook vogelgeluiden zijn te horen en het gezang van cicaden. Hierna is er een koraalachtige episode en ten slotte klinkt er een volkse melodie in een oude kerktoonsoort. Deze drie onderdelen zijn niet duidelijk van elkaar gescheiden. Elementen uit het ene onderdeel (het koraal bijvoorbeeld) duikt ook op in het andere. Er mag zelfs met de dierengeluiden worden geïmproviseerd. Tegen een pianoleerling die Nachtmuziek aan hem voorspeelde en zich precies hield aan de partituur zei Bartók: 'Dit hoeft niet zo serieus genomen te worden, je kunt de geluiden waar dan ook spelen en zo veel als je goeddukt.'

Biber – Battalia

Heinrich Ignaz Biber was een fenomeen. Hij veroorzaakte grote en blijvende veranderingen in het vioolspel en in het componeren. Met zijn vernuftige, ingewikkelde en soms bijna onmogelijke strijktechnieken stond hij als vioolspeler en componist op eenzame hoogte. Het schijnt dat hij in zijn jeugd werd aangestoken door het vioolspel van zigeuners, dat in Bohemen (waar Biber opgroeide) overal te horen was, op straat en in de kroeg. De vrijheid, durf en expressie die daaruit spraken, dat wilde hij ook bereiken op de viool. Biber ging daar ver in. In zijn latere Sonates overschrijdt hij alle grenzen en klinkt zijn muziek bijna als avantgardistische eigentijdse muziek.

Met zijn vernuftige, ingewikkelde en soms bijna onmogelijke strijktechnieken stond hij als vioolspeler en componist op eenzame hoogte

Dat hij niet bang was van een dissonant meer of minder is ook te horen in zijn Battalia, waarin hij een oorlog verklankt. Oorlogje spelen in de muziek was een in de Renaissance begonnen traditie, waarschijnlijk voortgekomen uit de volksmuziek. Het bood componisten de gelegenheid hun meest extreme expressies en technieken in te zetten, zoals (in Battalia) het con legno (met het hout van de strijksok op de snaren strijken) en knallende pizzicati (in Die Schlacht), die kanonschoten verbeelden. Om de oorlogstrommels te imiteren (in Der Mars) liet Biber stukken papier tussen de snaren van de bas

plaatsen. Maar het allerverste gaat de componist in deel 3, waar stomdronken zingende soldaten worden opgevoerd die allemaal dwars door elkaar hun eigen liedjes zingen. 'Zo zijn dronkaards gewend om brullend te zingen', schreef Biber als aanwijzing in de partituur.

Bartók - Divertimento

Divertimento dateert van 1939, 13 jaar na Out of Doors en in een totaal ander tijdperk. Het waren onrustige tijden. Nazi-Duitsland had al grote delen van het toenmalige Tsjecho-Slowakije onder de voet gelopen en de andere Balkanlanden, waaronder Hongarije, zagen met angst en beven de oorlog naderen. Bartók maakte al plannen om naar de Verenigde Staten te vluchten. Maar, niet voordat hij Divertimento componeerde op verzoek van Paul Sacher, dirigent en oprichter van het Kamerorkest van Bazel, voor wie hij drie jaar eerder het Concert voor snaren, slagwerk en celesta schreef. Om Bartók in alle kalmte te laten componeren stelde Sacher zijn Zwitserse chalet beschikbaar. De vredige rust en de zomerse schoonheid inspireerden Bartók zo dat hij al na twee weken zijn Divertimento aan Sacher kon voorspelen.

In dit werk mixt Bartók volksmuziekelementen met muziekvormen uit de Barok

In dit werk mixt Bartók volksmuziekelementen met muziekvormen uit de Barok. Divertimento, met groepjes solisten concorderend met de rest van het orkest, is eigenlijk een moderne versie van het Barokke concerto

grosso. Het eerste deel is een en al ritmische elegantie, gecombineerd met slimme canons, echo's en imitaties. Bartók baseerde het deel op een verbunkos, een stoere Hongaarse volksdans, waarmee in vroeger tijden soldaten het leger werden ingelokt. Het zo mogelijk nog vrolijker slotdeel is een nog wervelender dans. Alleen het tragische langzame deel lijkt de dreigende schaduw van de oorlog in zich mee te dragen. Het wordt wel beschouwd als een van Bartóks nachtmuzieken. De intense somberheid krijgt nog extra reliëf door de vrolijkheid van de delen eromheen. Een jaar na het componeren van Divertimento vertrekt Bartók naar Amerika.

[Agnes van der Horst](#)

Aanbiedingen

Het opzweepende Divertimento voor strijkers staat ook op 'Bartók Brahms', de nieuwste en nu al veelgeprezen cd van Amsterdam Sinfonietta. Deze en Beatrice Rana's cd Goldberg Variations is met korting verkrijgbaar bij de Vriendenbalie.

"Expressive, convincing ... admirably phrased"
-Diapason (★★★★★)

"The performance is indisputably strong ... form and emotion are scrupulously balanced throughout"
-Gramophone

"de beste opname van de laatste tijd (en misschien wel ooit)."
-Luister (10)

"So compelling ... wonderfully fresh"
-Gramophone

"an extremely wide range of sound, in some variations hard-hitting ... at others dreamy and serene."
-The Guardian (★★★★)

Nu voor
maar €15!

Nu voor
maar €10!

Toelichting Eine kleine Bachmusik

De toelichting van Bachs Klavierconcert in d klein en het Divertimento van Bartók vindt u op de pagina's hiervoor.

Serenade voor strijkers

Waarom Wolfgang Amadeus Mozart in de zomer van 1787 zijn Serenade in G (beter bekend als 'Eine kleine Nachtmusik') op papier zette, blijft tot vandaag de vraag. Meestal schreef hij zijn onderhoudende serenades of divertimenti ter gelegenheid van een of andere festiviteit, in opdracht van een aristocratische familie, maar in dit geval is er geen directe aanleiding bekend. Wilde hij even uitrusten van zijn werk aan de opera's? Wilde hij, nadat hij kort daarvoor in Ein musikalischer Spaß de draak had gestoken met slechte dorpsmuzikanten, nog weer eens onderstrepen wat voor een groot vakman hij zelf was? Hoe het ook zij, waarschijnlijk zal Mozart niet hebben bevroed dat deze strijkersserenade niet alleen een van zijn bekendste stukken zou worden, maar - vanwege zijn eenvoudige volmaaktheid - bovenin de lijst van toppers van het gehele klassieke repertoire zou belanden. Het stralende meesterwerkje was oorspronkelijk vijfdelig: een menuet vóór de Romanze ging verloren.

Klavierconcert in f klein

Hoewel hij na zijn benoeming in Leipzig zijn handen flink vol moet hebben gehad als cantor van de Thomasschool en director musices van de Leipzige kerken, werd Johann Sebastian Bach in 1729 ook nog leider van het collegium

musicum in zijn woonplaats. Het ensemble concerteerde wekelijks en had vermoedelijk menig compositie van Bach zelf op de lessenaar staan. In de jaren dertig moet Bach voor dit orkest zijn klavecimbelconcerten hebben gecomponeerd, waarmee hij meteen aan de wieg stond van het klavierconcert: er zijn geen (of nauwelijks) voorbeelden bekend van vroegere klavecimbelconcerten in de muziekgeschiedenis. Voor deze klavierconcerten greep Bach meestal terug op werken die hij eerder in Köthen had geschreven, een vorm van recycling die destijds heel gebruikelijk was. Deze oude concerten waren gemodelleerd naar de driedelige concerti van Vivaldi, die Bach in zijn jonge jaren goed had bestudeerd. In de snelle hoekdelen wisselt de solist steeds af met de refreinen (ritornelli) in het orkest, in het middendeel ontvouwt zich vaak een fraaie instrumentale aria. Het Concert in f klein was mogelijk van oorsprong een fluit- of vioolconcert. Het tweede deel kennen we uit Cantate 156, waar een hoboïst de solopartij voor zijn rekening neemt. Het is niet ondenkbaar dat Bach zijn eerdere concerti omtoverde tot klavierconcerten om zelf te kunnen soleren óf om de spotlights te richten op zijn oudste zoons Wilhelm Friedemann en Carl Philipp Emanuel, die zich onder Sebastians leiding hadden ontwikkeld tot uitstekende klavierspelers.

Dirk Luijmes

Candida Thompson

Candida Thompson studeerde in 1989 met onderscheiding af bij David Takeno aan de Guildhall School of Music and Drama in Londen en bekwaamde zich verder aan het Banff Centre for the Arts in Canada. Ze leidde strijkorkesten in Scandinavië, Nederland, Spanje en Groot-Brittannië. Kamermuziek speelde ze met musici als Isaac Stern, Bruno Giuranna, Frans Helmerson, Janine Jansen, Julian Rachlin en op evenementen als het Kuhmo Festival (Finland), het Gubbio Festival (Italië) en het Delft Chamber Music Festival. Met celliste Xenia Jankovic en pianist Paolo Giacometti vormt ze het Hamlet Pianotrio. Als soliste trad Candida Thompson op met bekende ensembles en orkesten als het Kamerorkest van Moskou, het English String Orchestra, Camerata Nordica en de Wiener Symphoniker. Sinds 2003 is Candida Thompson artistiek leider van Amsterdam Sinfonietta. Onder haar leiding nam het gezelschap inmiddels twaalf cd's op. Thompson bespeelt een instrument van Guarneri, del Gesù (1698-1744).

Beatrice Rana

Beatrice Rana werd in 1993 geboren in een familie van muzikanten. Ze studeerde bij Benedetto Lupo en Marco della Sciucca aan het Nino Rota Conservatorium in Monopoli en bij Arie Vardi aan de Hochschule für Musik in Hannover. In 2011 won Rana de eerste prijs en alle speciale jury prijzen tijdens de Montreal International Musical Competition en in 2013 won ze de Zilveren Medaille en de Publieksprijs op de 14e Van Cliburn International Piano Competition. In september 2015 werd ze benoemd tot BBC New Generation Artist en in april 2016 ontving ze een beurs van de Borletti-Buitoni Trust. Rana is inmiddels een veelgevraagd solist bij toporkesten over de hele wereld en ze geeft recitals in de mooiste concertzalen. Haar eerste cd bij het label Warner Classics verscheen in 2015. Deze cd met pianoconcerten van Tsjajkovski en Prokofjev behaalde veel internationale prijzen. Haar eveneens geprezen tweede cd met Bachs Goldbergvariaties won onder meer een Edison Klassiek, in de categorie 'De Ontdekking'.

Volgende concerten

Wonderkinderen

Amsterdam Sinfonietta

Anthony Marwood *leiding en viool*

Alexander Melnikov *piano*

Thorvaldsdottir *Illumine*

Mendelssohn *Concert voor viool, piano en strijkorkest (op 10 mei)*

Tchemberdji *Dubbelconcert voor viool, piano en strijkorkest*

(wereldpremière, op 16 mei)

Enescu *Strijkocet (voor strijkorkest, arr. A. Marwood)*

Vr 10 mei, Amsterdam

Do 16 mei, Amsterdam

Symfonie in liederen

Amsterdam Sinfonietta

Candida Thompson *leiding en viool*

Eva-Maria Westbroek *sopraan*

Mikhail Petrenko *bas*

Pärt *Cantus in memoriam Benjamin Britten*

Britten *Variations on a Theme of Frank Bridge*

Sjostakovitsj *Symfonie nr. 14, op. 135 voor sopraan,*

bas en kamerorkest

Za 8 jun, Heerlen

Ma 10 jun, Arnhem

Wo 12 jun, Amsterdam

Amsterdam Sinfonietta

Amsterdam Sinfonietta speelt onder leiding van violiste en artistiek leider Candida Thompson in binnen- en buitenland. Het ensemble is te horen op de grote podia van Nederland en in gerenommeerde concertzalen als Barbican Hall (Londen), National Centre of Performing Arts (Beijing) en Konzerthaus (Wenen). Onderscheidend is ook de innovatieve programmering. Het repertoire omvat niet alleen uiteenlopende stijlen, maar ook onbekend en nieuw repertoire. Zo speelde Amsterdam Sinfonietta recentelijk première's van Jörg Widmann, Thomas Larcher, John Zorn, Sofia Goebaidolina, Bryce Dessner en Michel van der Aa. Voorgaande artistiek leiders waren Lev Markiz en Peter Oundjian. De 22 strijkers van Amsterdam Sinfonietta spelen zonder dirigent en voeren regelmatig grensverleggende concepten uit, onder andere met videokunst, dans en theater. Het ensemble werkte samen met musici als Thomas Hampson, Barbara Hannigan, Janine Jansen, Martin Fröst, Patricia Kopatchinskaja, Alexander Melnikov, Sol Gabetta, en ook Rufus Wainwright, Gijs Scholten van Aschat, Typhoon en Wende. Met het educatieve KleuterSinfonietta bereikt Amsterdam Sinfonietta jaarlijks duizenden kinderen. Daarnaast organiseert het ensemble de Sinfonietta Strijkersdagen voor jongeren. In 2017 startte het ensemble ook een bijzonder coachingstraject voor masterstudenten van het Conservatorium van Amsterdam.

Amsterdam Sinfonietta dankt

Subsidiënten en begunstigers

Vrienden van
**Amsterdam
Sinfonietta**

**club
van100**

Sponsors en fondsen

Maurice Amado
Foundation

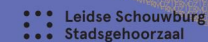
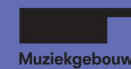
ROBECO

Design & Branding partner

STUDIO DUMBAR

Partners

concertzaal
tilburg

MUSIS

Blijf op de hoogte

We versturen een maandelijkse nieuwsbrief met het laatste nieuws, tips en acties. De nieuwsbrief "Interviews en portretten" biedt meer achtergrond en diepgang. Meldt u aan voor de nieuwsbrief via onze website. Daar vindt u ook de meest actuele concertagenda, met zoekfunctie naar stad en solist. Op de social media delen we informatie over concerten, radio- en tv-uitzendingen, en het leven van de musici op het podium én achter de schermen. Volg Amsterdam Sinfonietta op:

Facebook	AmsterdamSinfonietta
Instagram	amsterdam_sinfonietta
Twitter	@Ams_Sinfonietta
Youtube	AmsterdamSinfo
Spotify	Amsterdam Sinfonietta

Amsterdam Sinfonietta Staf

Joost Westerveld zakelijk leider
Willem de Bordes artistiek coördinator en programmeur
Chris Meeuwissen marketing en communicatie
Ruben Timmer marketing en communicatie
Joseline de Koning manager fondsenwerving
Willemijn de Graaff medewerker relatiebeheer
Jantine Postma productieleider
Marieke de Groot officemanager
Ana Prazeres bibliothecaris
Gerard Boltje boekhouder
Chris Dessing vrijwilliger

Bestuur

Gert-Jan Kramer voorzitter
Astrid Helstone secretaris
Mariëtte Doornekamp penningmeester
Roger van Boxtel lid
Rick van 't Hullenaar lid
Hans Langeveld lid
Jan Sinoo lid

Amsterdam Sinfonietta

Piet Heinkade 5
1019 BR Amsterdam
t 020 52 70 770
info@sinfonietta.nl
sinfonietta.nl